నెగెటివ్ థాట్

పంతుల జోగారావు

మెత్తగా వున్న బస్సు సీట్లో వెనక్కి చేరబడి ఆలోచనల్లో పడిపోయాడు వెంకట్రావు.

బస్సు ఇండియన్ హైవేస్ మీద జోరుగా దూసుకుపోతోంది. 'ఈ బస్సు యింత స్పీడుగా పోతోందేవిటి! కొంప తీసి బోల్తా కొట్టదు కదా?' అనుకున్నాడు వెంకట్రావు. పక్కకి చూసేడు. ప్రక్కనున్నాయన నిబ్బరంగా కూచుని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. 'ఇదిగో చూడండి' పిలిచేడు వెంకట్రావు. అతను పలకలేదు. ఓ నిముషం ఆగి, మళ్ళీ పిలిచేడు. అతను పేపరు పేజీ తిప్పుతూ 'ఏం!' అన్నట్టుగా చూసేడు. 'బస్సు మరీ యింత స్పీడ్‌గా పోతోంది-బోల్తా కొడుతుందేమోనండీ' అన్నాడు వెంకట్రావు దిగులు దిగులుగా- అతను వెంకట్రావువేపు అదోలా చూసాడు. తన ప్రశ్నకి జవాబివ్వకుండా తనకేసి ఆయన తేరిపార చూడటంతో వెంకట్రావు మళ్ళీ అదే ప్రశ్న వేసాడు.

ఆయన విసుగ్గా చూసి 'నెవర్-ఎందుకలా అనుకుంటున్నారు?' అనడిగేడు.

వెంకట్రావు నిర్లిప్తంగా నిట్టూర్చాడు. తనన్నదాన్ని ఆయన ఎంత తేలిగ్గా తీసుకున్నాడు! కనీసం తనలా ఎందుకన్నాడనయినా ఆలోచించవద్దూ? ఛ! ఛ! తనేం చెప్పినా ఎవరికీ అర్థమై చావదు...తనన్నది అక్షరాలా జరిగితే కాని వీళ్ళకి బుద్ధిరాదు...

'నో సార్... దే కిట్ సీరియస్...

ఇంత స్పీడ్‌లో బ్రేక్ ఫెయిలయితే ఇంకే మయినా వుందా? అసలే ఎయిర్ బ్రేక్‌లు - అలా చూడండి - రోడ్ మీద ఎన్ని కార్లు... బస్సులు.... లారీలు ... ఎంత ఎంత హడావిడిగా పోతున్నాయో! ప్రమాదాలు చెప్పిరావు కదా, ఆలోచించండి' అన్నాడు అతని గొంతు సన్నగా వణుకుతోంది

'ఆర్యూ మేడ్?' అన్నాడాయన ఎగాదిగా చూసి

పదునైన కత్తి కసుక్కున గుండెల్లో దిగబడినట్లయింది వెంకట్రావుకి. ఎంత మాటనేసాడు తనని? ఇడియట్-తననలా అనడానికి వీడికి గట్స్ ఎలా వచ్చేయి?

వెంకట్రావు ముఖం ఎర్రబడింది. రక్తం తిరగబడింది. 'వీణ్ని చంపెయ్యాలి' అనుకున్నాడు కసిగా. కోపంతోపాటు అతని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఉక్రోషంతో నోటివెంట మరి మాట పెగల్లేదు.

పెదవి కొరుక్కుంటూ బస్‌లోకి చూసాడు. అతని దృష్టి తన ముందు ముూడో సీటుమీద పడింది. ఎవరో అమ్మాయి, ఎక్కడ ఎక్కిందో తను గుర్తించనేలేదు- అక్కడ కూర్చునివుంది. ఆమె ముఖం కనిపించటంలేదు. మెత్తటి నైలెక్స్ చీరమీద నీలం జాకెట్టు-జాకెట్ మీద విశాలమయిన మెడకనిపిస్తున్నాయి. వదులుగా వేసుకున్న వుంగరాల జుత్తు, చెదిరిన నల్లమబ్బులాగా మనోహరంగా వుంది చెవులకి పెద్ద రింగులు. జడలో ఎర్ర గులాబి

'ఆమె ఓసారి వెనక్కి తిరిగి చూస్తే బాగుణ్ను!' అనిపించింది వెంకట్రావుకి. పొడిదగ్గు దగ్గేకు ఆమె చూడలేదు.

ఆ అమ్మాయి అందంగా వుంటుందా? ఏమో! అందమయిన చీర, జాకెట్ ధరించి,ఫాషనబుల్‌గా తయారయినంత మాత్రాన అందంగా వుంటుందనే ఎందుకనుకోవాలి? వెంకట్రావుకి ఆమె అందంగా వుండదని బలంగా తోచింది. పైపెచ్చు అనాకారి అని కూడా అనిపించింది. ఆమె ముఖం మచ్చలతో ఎత్తుపళ్ళతోవున్నా ఆశ్చర్యం లేదనిపించింది. ఆమెని అనాకారిగా ఊహించుకోవటంలోనే అతనికి తృప్తి వుంది ఆమె ముఖం చూడాలని తహతహలాడసాగేడు. ఆమె వెనక్కి చూస్తేనా!

వెంకట్రావుకి విసుగ్గా అనిపించి కిటికీలోనుంచి బయటికి చూసాడు. బస్ ఏదో వూర్లోనుంచి పరుగెడుతోంది. ఏదో స్కూలు వదిలినట్లున్నారు పిల్లలంతా బిలబిల మంటూ వచ్చేస్తున్నారు. 'అరే! అలా వచ్చేస్తున్నారేమిటి? బస్ కింద పడరు కదా - డ్రయివర్! కాస్త నింపాదిగా నడుపు...చిన్న చిన్న బాటసారులుంటారు జాగ్రత్త' ఫూల్... స్పీడ్ లిమిట్ పాటించాలని తెలీదూ?- ఆ పిల్లల్ని మట్టంచేస్తావేమిటి? అబ్బ!

బస్సు కింద, రైళ్ళ కింద పడిన మనుష లెంత దారుణంగా ఛస్తారు?... రక్త సిక్తమయిపోయిన మొండెం... వేలాడేసిన తల...తెగిన కాళ్ళు...నగ్గు నుగ్గు అయిపోయిన వొళ్లు.. గుర్తుపట్ట లేనంతగా చితికిపోయిన ముఖం... వెంకట్రావు ఆలోచనలు అతనిలోనే మిగిలిపోయాయి.

బయటికి చెప్తే అంతా తననే దుమ్మెత్తిపోస్తారు...వెధవలు...నా మాట ఒక్కరికీ తలకెక్కి చావదు... 'నోట్లో శని పెట్టుకుని మాట్లాడతావేంరా నువ్వు' అని అంతా తనని తిట్టేవాళ్లే... అదేం ఖర్మో కాని ఎందులోనయినా తనకి ముందు కీడే స్ఫురిస్తుంది...

బస్సు స్లో అవుతోంది. వెంకట్రావు ముందు సీటువేపు చూసాడు.సున్నితమైన వేళ్ళతో జుత్తుసవరించుకుంటోందామె - ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి చూడకూడదూ?ఆ అందవికారమైనముఖం చూడాలనిపిస్తోంది పదే పదే...బస్సు ఆగింది. జనాన్ని ఎక్కించుకుని మళ్ళీ బయలుదేరింది. వెంకట్రావు తన ఆలోచనల్ని కంటిన్యూ చేసాడు.

చిన్నత్త కూతురు అరుణ పెళ్లప్పు డేమయింది? పెళ్ళి రేపనగా జల్లులు జల్లులుగా వర్షం మొదలయింది.'ఈ గాలి పెనుగాలిగా మారి తుఫానయిపోతే పెళ్ళి జరిగేదెలా' అని తన గుండె గుబగుబ లాడింది. కుమార్ని పిలిచి వాడితో అదే అన్నాడు. వాడు తనమీదకు ఇంతెత్తుకి ఎగిరాడు. 'బుద్ధి లేదురా బావా నీకు– శుభమా అని పెళ్ళి జరగబోతూ వుండే నీ కిలాంటి వెధవాలోచనలు వస్తాయేం ఖర్మ...ఏ తుఫానూ రాదు...పెళ్ళివాళ్ల తరలి వచ్చేసరికి చూడు ఎండ ఎలా మండిపోతుందో' – అని కసిరికొట్టేడు. తను చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. కాని ఏం జరిగిందప్పుడు?

చిలికి చిలికి గాలివానగా మారింది. అది గొప్ప తుఫానుగా మారింది. వూరూ వాడా ఏకంచేసేసినట్టుగా వర్షం... అంతా బీభత్సంగా తయారయింది. ఆంధ్రదేశంలో అంత పెద్ద తుఫాను పుట్టి బుద్ధెరిగిన దగ్గరనుంచీ లేదన్నా రంతా. ఎన్ని గ్రామాలో వరదల్లోమునిగి పోయాయి.జరిగిన జననష్టం, పశు నష్టం గురించి రేడియోలో చెబుతున్నపుడు జనం భయంతో వణికిపోయారు. తను భయపడినంతా జరిగింది...పెళ్ళి పందిరి పెళపెళ మంటూ కూలిపోయింది. బంధువులంతా గొల్లుమన్నారు...పెళ్ళి వాళ్ళు రావాల్సిన రైలు రాలేదు. తుఫానులో ఎక్కడో చిక్కుకుపోయింది. లగ్నం వేళకి ఎంత ప్రయత్నించినా వాళ్ళు రాలేకపోయారు...పెళ్ళి చెడిపోయింది.

అందరూ తనని దుమ్మెత్తిపోసారు ...కుమార్ తనమీద విరుచుకుపడి పోయాడు. ఎన్ని దుర్భాషలు ఆడేడని!

ఎవరికీ తనమీద సానుభూతి లేకపోయింది. అన్నీ తను వూహించినట్లే అవుతాయని కాదు...కాని తన మనసు ఎప్పుడూ కీడే ఎంచుతుంది...అదేం దౌర్బల్యమో తెలీదు...అమ్మ మాత్రం ఆ రోజు రాత్రి ఎవరూ లేకుండా చూసి, 'ఎందుకురా వెంకూ—అనవసరంగా యిలా నిందలు పడతావు' అని కళ్ల నీళ్లు కుక్కుకుంటూ తల మొత్తుకుంది...అమ్మకి ఏం జవాబివ్వగలడు తను ?

ప్రపంచంలో గాలీ వెల్తురూ వున్నాయి...పారే నీరూ ఎగిరే పిట్టలూ వున్నాయి—అందం వుంది—ఆనందం వుంది—సుఖం వుంది...సంతోషం వుంది అనురాగం వుంది—ఆత్మీయతలూ వున్నాయి...కానీ తను చూడగలిగే దెప్పుడూ రెండోవేపు నుంచే...చీకటంటే భయం తనకి కన్నీళ్లంటే వెరపు. వేదనలంటే జడుపు—వొంటరితనం అన్నా గగుర్పాటే—కాని...కాని...తన ఆలోచన లెప్పుడూ చీకటి గురించే. కన్నీళ్ళ గురించే—అవహేళనల గురించే. ఎవరితోనూ ఫ్రీగా మూవ్ కాలేడు. ఒంటరితనం బిక్కు బిక్కు మంటూ దిగులతో ముంచెత్తుతూ వుంటుంది. ఈ మనో జాడ్యాన్ని తనెలా వదిలించుకో గలడు ?

అశాంతిగా నిట్టూర్చి కదిలాడు వెంకట్రావు. బస్సు ప్రయాణం కడుపులో తిప్పేస్తోంది. తల దిమ్ముగా వుంది. ఆమెని చూడాలని మళ్ళీ ప్రయత్నించాడు వెంకట్రావు...ఎవరో అడ్డం వచ్చేరు. ఆమె కొంచెం పక్కకి వంగి ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ వుంటే—కనిపించబోయే వేళకి అడ్డగా డిదలా ఆడొచ్చారతను—రాస్కెల్..వెంకట్రావు కెందు వేతో అందరిమీదా కసిగా వుంది. జేబులు తడిమి చూసుకున్నాడు. అగ్గిపెట్టె వుంది. కానీ సిగరెట్లు లేవు—తన బ్రతుకంతే...ఒకటుంటే వొకటుండదు—తన బతుకులో చీకటి తప్ప వెల్తురు లేదు—ఖేదం తప్ప మోదం వుండదు ఆరాటం కలిగించే అసందర్భపు ఆలోచనలు తప్ప తియ్యటి అనుభూతుల జ్ఞాపకాలు లేవు—వుండవ్. వెంకట్రావు కింది పెదవి కొరుక్కుని వదిలేడు.

నాన్న గుర్తొచ్చేడతనికి...నాన్న బతికివుంటే ఎంత ధైర్యంగా వుండేది, తన బతుక్కి—ఆ రోజు నాన్నకి గుండె నొప్పి వచ్చినరోజు తన ఆలోచన లిలాగే పెడదారి పట్టేయి...అలా ఆ నొప్పి ఎన్నిసార్లు రాలేదు ? మాత్రలు, ఇంజక్షన్లూ పడ్డాక సర్దుకునేది—మళ్ళీ లేచి కులాసాగా తిరిగేవారు—కాని, ఆ రోజు—ఆ రోజు మాత్రం నాన్న మరి దక్కరేమో ననిపించింది. ఆ నొప్పి అతన్ని తమనుంచి నిర్దాక్షిణ్యంగా లాక్కుపోతుందేమో ననిపించింది...ఆ ఆలోచన రాగానే భయంతో కంపించిపోయేడు తను. ఆ రాత్రి తలగడలో తల దూర్చి

కుమిలి కుమిలి రహస్యంగా ఏడ్చాడు తను-తెల్లవారుతూ వుండగా ఇల్లంతా ఏడుపులతో దద్దరిల్లిపోయింది. 'నాన్నా' అంటూ గుండెలు పగిలేలా విలపించాడు తను...ఏ పైశాచిక శక్తి తనకి అమంగళాన్ని ముందుగానే తెలియజేసింది ? తనమీద్ద తనకే అసహ్యం వేసింది. రోత కలిగింది. తన కిలాంటి దుర్భరమయిన ఆలోచన రాకపోయినా నాన్న బతికివుండేవారేమో ! ప్చ్...తన వెర్రి కాని, కాకతాళీయంగానే యిలా జరిగిందని ఎందుకనుకోకూడదు ? ఏమైనా తన కి చెడ్డ ఊహలు మాత్రం రావటం ఒక శాపంగా పరిణమించింది... నాన్న పోయాక వెంటనే యీ విషయం ఎవరితోనూ అనలేదు. కాని-పెద్దకర్మ జరిగిన రోజున ఆలోచనల రంపపు కోతవుతున్న మనసుని—ఆరాటాన్ని అదుపులో వుంచుకోలేక-'నాన్న పోతారని నా కెందుకో ఆవేళే అనిపించిందమ్మా-'అన్నాడు తను, జీరపోయిన గొంతుతో-

ఇన్ని రోజులుగా ఏడ్చి ఏడ్చి-అలసిపోయి-పీక్కుపోయిన అమ్మ కళ్లలో ఏడుపంతా యింకిపోయిందనుకున్నాడు తను ! కాని...కాని...తన మాటలు వింటూనే అమ్మ వజవజా కంపించిపోతూ పెద్దగా ఏడ్చింది. ఆమెని ఆపగలిగే శక్తి ఎవరికి లేకపోయింది... విరుచుకు పడిపోయి, తల ద్వారానికేసి బాదుకుంటూ ఏడ్చింది.

ఆ కన్నీటి సముద్రంలో తనారోజు ఎందుకని కొట్టుకుపోలేదు ? ఊపిరాడక ఎందుకని చచ్చిపోలేదు ! భగవాన్... తానింకా బతికే వున్నాడు-ఎందర్ని ఏడిపించడానికో-ఎన్ని అశుభాలు, అవాచ్యాలు మాట్లాడటానికో ! అమ్మ ఏడుపు చూసి కూడా...ద్వారానికేసి కొట్టుకోగా చిట్లిన ఆ నుదుటి రక్తం చూసి కూడా-కీ దరిద్రగొట్టు ప్రాణం మిగిలేవుంది.

బస్సు కుదుపుకి వెంకట్రావు మళ్ళీ స్పృహకొచ్చిన వాడిలా తుళ్ళి పడ్డాడు. సర్దుకుని కూచున్నాడు. బాధగా కణతలు నొక్కుకున్నాడు.

ఈసారి అనాసక్తంగా చూసేడు—వుంగరాల జుత్తు అమ్మాయి మొహం కనిపిస్తుందేమోనని-ఆమె వెనక్కి తిరిగితే కదూ ! రాయిలా కదలకుండా కూచుని వుంది...ఎంత టెక్కు !

లక్ష్మి...లక్ష్మి కూడా ఇంత టెక్కుగానే వుండేది నల్లగా వున్నా చలాకీగా నవ్వుతూ యిల్లంతా కలియతిరిగేది-దానికి ఎవరన్నా భయం వుండేదికాదు-దేన్ని ఖాతరుచేసేదికాదు - ఎంత ఫాషనబుల్‌గా తయారయినా దాని ముఖంలోకి లేని అందం ఎలా వొచ్చి పడుతుంది ? 'బావా' అంటూ తనతో ఇష్టమయితే కబుర్లు చెప్పేది. ఇష్టం లేనప్పుడు పలకరించినా పలికేదికాదు—దాని కెంత గర్వమని! తనకి నచ్చిన

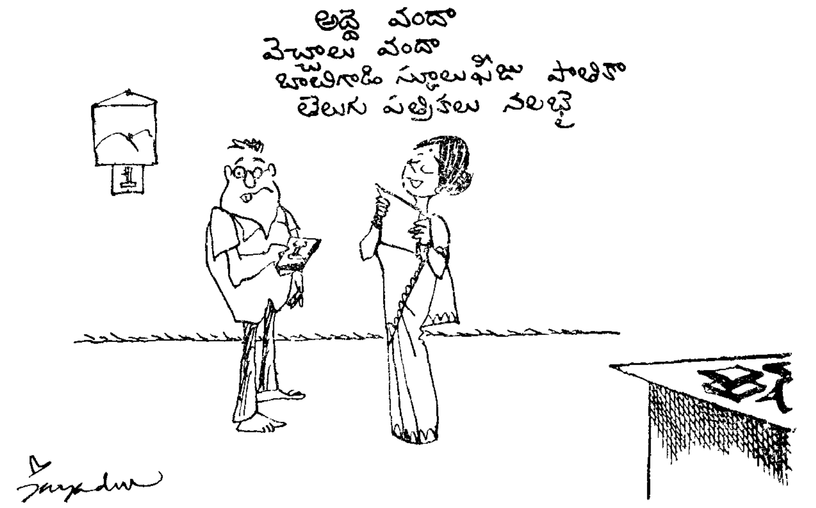

విధంగా బట్టలు కట్టుకునేది–నుదుటిమీద పడేటట్లు జుత్తుని వుంగరాలు తిప్పుకునేది–అలాంటి కృత్రిమ అలంకరణలంటే తనకి తలనొప్పి. నల్లని ముఖానికి దట్టంగా పౌడరు రాసుకునేది. పెదాలకి అప్పుడప్పుడు రంగు కూడా పూసుకునేది...

దానికి తనలో ఏం చూసుకుని అంత మిడిసిపాటు ? దాని వూసు పట్టనట్టుగానే వుండేవాడు తను కాని–కాని–ఆ రోజు మధ్యాహ్నం–ఇంట్లో ఎవరూ లేనప్పుడు లక్ష్మిని చూసి తనలో ఏదో సంచలనం చెలరేగింది. ఆ సమయంలో దాని అనాకారితనమంతా రెక్కలు కట్టుకుని ఎక్కడికో ఎగిరిపోయినట్లయింది...

'లక్ష్మి' అని పిలిచేడు. వచ్చింది. ఆ ముఖంలో ఎప్పుడూ చూడని కొత్త అందం–ఆ కళ్లలో ఎన్నడూ లేని మిలమిలలు–తనలోని, కోరిక లక్ష్మిలో లేని అందాన్ని రప్పించాయేమో !

దగ్గరకి రానిచ్చి, చప్పున చెయ్యి పుచ్చుకుని వొళ్లోకి లాక్కున్నాడు. వాటేసుకుని ముద్దులతో ముంచెత్తాడు.

లక్ష్మి బిత్తరపోయింది.

వెంటనే తేరుకుని ఒక్క వుదుటున తనని వెనక్కి తోసేసింది. భద్రకాళిలా కోపంతో రెచ్చిపోయి 'ఛండాలుడా ! నీకిదేం పాడుబుద్ధి' అని అరిచింది

తనకి అవమానంతో గుండె మండిపోయింది. దాని అందానికి తను తగడు కాబోలు ? తిట్టి తిట్టి వెళ్ళిపోయింది లక్ష్మి. నాలుగురోజులుందామని వొచ్చిన లక్ష్మి, అమ్మ ఎంత చెప్తున్నా వినకుండా

వెంటనే ప్రయాణం కట్టేసింది. బాధతో కుమిలిపోయేడు తను.

చివరికి అందవికారి అయిన లక్ష్మికి కూడా తనలో ఆకర్షణ లేదా? తనీ లోకంలో ఎందుకూ పనికిరానివాడా? గతం గుర్తొచ్చి, వెంకట్రావు ముఖం జేవురించింది. బిగించిన పిడికిలి చెమటతో ముద్దగా తడిసిపోయింది నిస్పృహతో నిట్టూర్చి కళ్లు మూసుకున్నాడు.

* * *

బసు ఆగింది వెంకట్రావు కళ్లు విప్పి చూసాడు. తను దిగాల్సిన వూరు వచ్చింది. వొళ్ళు విరుచుకుని చుట్టూ చూసేడు. ముందు కూర్చున్న ఆ వుంగరాల జుత్తు అమ్మాయి లేచి నించుంది. సూట్ కేస్ తీసుకుంటూ వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

షాక్ తిన్నట్లు ఫీలయాడు వెంకట్రావు.

ఆమె-తను ఊహించుకున్నట్లుగా అనాకారి కాదు! ఆమె అందం భువన మోహనంగా వుంది...విశాలమైన ఆమె కళ్ళు తళతళ మంటూ మెరుస్తున్నాయి. తెల్లని పలువరుస తళుకు లీనుతోంది... నునుపైన చెక్కిళ్ళతో ఆమె ముఖం అందంగా కళకళ లాడుతోంది. కిటకీలో నుంచి సూట్ కేస్ ఎవరికో అందించి నవ్వుతూ పలకరిస్తోంది. సూట్ కేస్ అందిందాక సుతారంగా బస్సు దిగింది. వెంకట్రావు ముఖం లిప్తకాలం పాలిపోయింది. ఆమె అందంగా వున్నా తన కొచ్చిన యిబ్బందేమీ లేదు.కాని తన అంచనా తలకిందులు కావటంతో తను దారుణంగా ఆలోచించేడన్న సంగతి గుర్తొచ్చి సిగ్గుతో కుంచించుకు పోయాడు!

'నేను సినిక్ నా!' అనిపించిం దతనికి.'అవును-సినిక్ నే'అనుకున్నాడు నిశ్చయంగా. అతనికి తన మీదా, తన ఆలోచనలమీదా, జీవితంమీదా వెగటు పుట్టింది.

కిటికీలోనుంచి చూసేడు. తన కోసం బస్‌కి ఎవరూ రాలేదు-ఎవరూ-కనీసం వొక్కరు కూడా!

పొంగి పొరలి వస్తున్న దుఃఖాన్ని పెదవుల మధ్య బంధించాడతను.

చేతి కర్రలు రెండూ అందుకుని, చంకల క్రింద పెట్టుకుని, కండక్టరు సాయంతో-టకటక మని కర్రలు శబ్దం చేస్తూ వుండే నిర్లిప్తంగా బస్సు దిగేడు వెంకట్రావు.